

AFRIKANER-BEDE

Harte word stil en kom tot inkeer
 Oë gaan toe.
 Laat vandag bedek word met die sluier van die nag.
 Kyk! in die lig van ons Afrikanerdom
 Hoe ons helde oor ons velde, oor ons berge kom!
 Struikelend kom hulle en vallend,
 Diep is hul spore deurweek van hul bloed....

Knielend en lowende God onse Vader
 Neem ons ons volksbestaan
 Uit hulle hande aan.

Here wees U ons genadig:
 Laat ons Vaders in ons leef!
 Dan gee ons ook onbeskuldig
 Die fakkel van ons volksbestaan
 Sterker brandend verder aan.

JOHANNA VAN BROEKHUIZEN

Gepubliseer in die Dingaansleesnummer van Die Vaderland 1935

Geuzeke Dree

11)

Geuzeke kwam door heel die storie te laat in de kerke. De dominee was reeds lang aan het preeken en Geuzeke voelde ne groot verdriet in zijn herte zinken, want hij had heel den nacht wakker gelegen en liggen verlangen naar ne woordeke veur z'n herte. En nu keek de dominee hem nog aan ook, peinsde zeker — dacht Geuzeke — „Wat komt den diene loat in de kerke.”

Na afloop van den dienst liep hij regelrecht de consistorie in.

„Meniere den domino,” zei hij, „ik moet oe spreken.”

„Zet oe, Geuzeke. Ge waart loat in de kerke!”

„Joa. Ik had ne heele storie met ne wit keun en den garde en den koster. Och, domino toch! Het geuzerije loopt finaal mijn huizeke uit. Fonske nu ook weere...!”

„Het es nooit in oe huizeke geweest,” zei de dominee kalm terug.

„Wat zegde? Nooit in mijn huizeke geweest? En het es ne erfenisse van vader op zeune!”

„Geloof es geen erfenisse,” zei de dominee, „dat heb ik oe al wel tien keer gezeid. Heel oe geuzerij es ne sigaar. Ge rookt er oan en het wordt kleiner. Op ne schoonen dag hedde nog ne stommelke over en dat smijt ge dan ook weg!”

„Nooit!” schudde Geuzeke met zijnen kop, „nooit! D'r ontbreekt mij veel, dat weet ik, moar ne geus blijf ik...!”

De dominee kende Geuzeke, en ge kost ook nu aan zijn wezen zien, dat hij diep met Geuzeke begoan¹⁾ was. Hij boog zich voorover en zei:

„Mijn vriend, gij loopt met oe geuzerije rond, gelijk met ne drapeau, moar ge moet het kruis van den Heiland dragen in oe herte. Ge moet ne zondaar worden veur God, zoo'n heel klein manneke, dat in ne hoekske stoat!”

Hij greep zijn Bijbel en zei: „Lees ne keer het kapittelke van den tollenaar in den Tempel, die klapte met God.”

„Dat deed grootvader ook altoos!” zei Geuzeke, „klappen met God. En ik kost vannacht niet sloapen en heb God ook gevraagd, om mij te leeren ne geus te zijn.....”

„Ne zondaar!” verbeterde de dominee.

¹⁾ Met Geuzeke medelijden had.

„Dan moet ik het overdoen,” zei Geuzeke, en schudde zijn hoofd. „Sophie zegt het ook aldeure: „d'r mankeert iette bij ons!” D'r wezen staat zoo serieus en heur Bijbel ligt den heelen dag op het kaske en ze leest kapittelke na kapittelke. En Fonske, het arme jonk.....”

Hij boog het hoofd en ne paar tranen schoten in zijn oogen. De dominee zag het. In zijn hart jubelde nog de engelenzang van Efrata's velden na, en nu opeens stond hij weer voor den nood der zielen.

„Geuzeke, ik zij content, datte gij gekomen zijt, om met mij te klappen, maar luister ne keer, laten wij klappen met God.”

Geuzeke reed weer het dorp door, op huis aan. Hij wiede het pleintje over en zag het keun liggen, bemodderd en vuil tegen den muur van de kerke op. Ne hond trok aan het velleke en gromde. Geuzeke stapte af en nam het doode beeske op en met eene hand op het stuur van zijn velo en in de andere het keun, liep hij het erf van zijn smidse op.

Sophie zat in de keuken en zag hem het doode keun op het plankske van den vuilbak leggen.

„Wat zijde loat!” zei zij, toen hij binnenstapte. „Ik peinsde, dat oe ne ongeluk was gepasseerd!”

„Nee, wijveke, ik heb met den domino geklapt, moar ik zij er niet wijzer van geworden.”

Hij trok zijn veste¹⁾ uit en zat in de hemdsmouwen aan tafel, dronk ne tasseke kaffee en vervolgde:

„Het es al de woarheid, wat hij zegt, en als ik veur hem zit, moet ik zeggen: „Geuzeke, het es zoo,” en mijn gedacht peinst: „Geuzeke, als de gij nu thuis komt, moede het ne keer overdoen. Moar, het es komiek, als ik weer buiten de kerke of de pastorije stoa, en ik voel mijn herte kloppen in de frissche schoone locht, dan zij ik alles weere kwijt!”

„Kijk, Sophie, weette gij, wat ik peins? Dat er geen eenen mensch in ons schoon Vloanderen es, die mij helpen kan. Zij kunnen klappen met oe en oe ne ferme hand geven. Zij kunnen bidden met oe en oe ne minuutje ne brokske van den hemel doen zien. Moar de misère uit het herte halen, en al die raadselkens uit oewen kop, dat kan er geen eene, wijveke.....!”

„Het es, dat ik ne geus zij, anders smee ik mijn kop in den wind!”

Het was stil in de kamer. Sophie schonk nog een tasse kaffee in, en Geuzeke Dree sloot zijn oogen. De zwartmarmeren pendule op de schouwe tikte de stilte en het vier knetterde in de stove.

Fonske was de keuken binnengeloopen. Hij droeg zijn Zondagsche costuum en de nieuwe klakke op het hoofd.

„Goa de voors?” vroeg Sophie. „Wandelen?”

„Nee, ik goa met Prudence na den eten noar de stad, noar de cinema.”

Sophie voelde heur herte zeere doen. Zij keek naar Geuzeke, maar den diene hoorde het niet, was in slaap gevallen.

„Fonske,” zei ze, „waarom doede dat? Kom..... met Prudence hier in huis, mijn jonk. Ik zal krentenbrood bakken en ne toarte.....”

Fonske sloeg de oogen neer. Eindelijk zei hij:

„Dat kan niet, moeder! Prudence heeft angste veur ons geuzenhuizeke!”

Hij keerde zich om. 't Was of er ne smerte in zijn oogen blonk en met ne forschen zwier trok hij de deure achter zijn rugge dicht.

(Wordt vervolgd.)

¹⁾ Jas.